

libet ønskelig. Denne Anskuelse er ikke begrundet i, at jeg skulde troe, at det vilde væsentlig forandre Amtsraadets Sammensætning, og at Rejsedgifterne vare nødvendige som en Art Valgbarheds-census. Man kunde tænke sig de communale Forhold ordnede paa en saadan Maade, at det var et Livsspørgsmaal at bevare Rejsedgifterne som en Valgbarheds-census. Men som vor communale Lovgivning er, har man søgt et mere grundigt Betryggelsesmiddel for at skaffe Eiendommen repræsenteret i Amtsraadet, saa jeg ikke i denne Henseende vil sige, at det har stort at betyde, hvad enten man giver disse Rejsediæter til og fra Mødet, eller ikke. Derimod troer jeg, at det giver Amtsraadet ikke liben Anseelse hos hele Befolkningen, at det vides, at det er en Stilling, der er forbunden med Opoffrelser. Jeg har et Par Gange været samlet med Skoleraadene, og jeg kan ikke nægte, at de i deres Heelhed gjorde et overordentligt heldigt Indtryk paa mig. Det har været med stor Glæde, at jeg har seet disse Forsamlinger af dygtige, praktiske Mænd, der med rigtig Taal take fat paa de foreliggende Spørgsmaal. Jeg troer, at Amtsraadene i deres Kredts nyde en stor Anseelse, og det er den, jeg frygter for vil faae et Skaar, naar man tager disse Udgifter fra dem. De ville heller ikke kunne beregnes saa nøie; det kan være, at der bliver et lille Plus derved, at man f. Ex. slaar sig sammen 2 om en Vogn osv. Jeg kan heller ikke nægte — ja, nu maae de Herrer blot ikke opfatte det, jeg vil sige, som en skjult Plan, Regjeringen gaaer svanger med, der er ikke fjerneste Spor deraf — men jeg siger, at jeg kan ikke nægte, at hvis man kunde tænke sig alle vore Forhold ordnede saaledes, at ogsaa Rigsdagen ikke skulde have Diæter og Rejsedgifte, troer jeg, at det vilde være meget heldigt. Jeg troer, at det er Noget, som gjør, at Befolkningen med endnu mere Erbødighed og Altelse seer op til en Forsamling. Det vil erindres, at i det første Udcast til vor Grundlov var der tiltænkt Landstinget den Ære ikke at faae Diæter. Jeg troer, som sagt, at Amtsraadet i Befolkningen har en stor Støtte deri, at det vides, at det er forbundet med Opoffrelse at have Sæde deri. Det er Hensynet til dem, der komme fra Njøbstæderne, som

nok kunde tale for saadan Godtgjørelse; men jeg antager, at der ikke vil være Noget til Hindrer for, selv om hvad der blev vedtaget ved anden Behandling, bliver staaende uforandret, at de vedkommende Communalbestyrelser faae en Bemyndigelse til at udrede Godtgjørelser til dem, som reise paa Njøbstadens Begne. Jeg vil saaledes ansee det for rigtigst, at man bliver staaende ved det nu Vedtagne, der egentlig er et Mæglingsforslag. Det er en Imødekommen til den ene Side, men ogsaa til den anden, og staaer altsaa passende midt imellem de forskjellige Anskuelser.

B. Christensen: Jeg vil blot tillade mig at sætte Anskuelse imod Anskuelse med Hensyn til en Yttring af den ærede Minister. Han mener, at alle Forsamlinger, og altsaa ogsaa Rigsdagen, vilde have en langt højere Anseelse, end de have, naar der ingen Diæter gives. Jeg troer, han feiler deri, feiler i en meget høj Grad; jeg troer, det vilde netop lede til, at den store almindelige Betragtning af Forsamlingen vilde gaae den modsatte Vej. Jeg vil navnlig erindre om, hvilken Anseelse den norske Folke-representation nyder, og jeg vil spørge den ærede Minister, om den ikke følger i endnu højere Grad, end Tilfældet er her, Diætsystemet. Det er forøvrigt et Spørgsmaal, som er saa intricat og tillige i sin Tid saa vidtløftigt forhandlet paa den grundlovgivende Rigsdag, at jeg tilstaaer, at jeg ikke havde ventet, at den ærede Minister vilde have draget dette frem ved denne Leilighed, og allermindst havde jeg ventet det af ham, der mere end nogen Anden har den Ære at være Forfatter af Danmarks Riges Grundlov, og som jo har fastsat Bestemmelsen om Diæter. Jeg troer, at man meget rolig kan tillægge Amtsraadsmedlemmerne, hvoraf mange ere i en saadan Stilling, at det er en højst ubillig Byrde, der paalægges dem ved at deeltage i Amtsraads møderne, Rejsedgifte, og jeg troer, at man meget rolig kunde gaae endnu videre, end man er gaaet. Det er ingenlunde en saa betydende Ouestion, som man synes, at ville gjøre det til. Det, der er talt om, at det kunde drage til Følge, kan jeg ikke lægge videre Vægt paa; jeg seer kun paa, hvad der foreligger, og naar den Dag